

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr., Bc. Arnoštem Špačkem
sídlem tř. Čs. Armády 1050/22, Děčín

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín I

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 6. 5. 2021, č. j. X, se zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám Mgr., Bc. Arnošta Špačka, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále také jen

„správní orgán“) ze dne 27. 1. 2021, č. j. X, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 10 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, a to z nedbalosti. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 21. 11. 2020 v 13:24 hod. v Děčíně, ul. Poděbradská v blízkosti sběrného dvora jako provozovatel motorového vozidla Mazda, RZ X, svěřil řízení tohoto motorového vozidla X, nar. X, která v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu nebyla držitelem řidičského oprávnění. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen zákon o odpovědnosti za přestupky) a podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Podle oznámení a úředního záznamu Policie ČR bylo při silniční kontrole zjištěno, že předmětné vozidlo, jehož provozovatelem je žalobce, na shora uvedeném místě v inkriminovanou dobu řídila X, která má vysloven platný zákaz řízení motorových vozidel vydaný Okresním soudem Děčín od 6. 2. 2020 do 6. 2. 2022. K oznámení byl přiložen mapový podklad se zachyceným místem silniční kontroly. Správní orgán si obstaral výpis z karty řidiče X potvrzující zákaz řízení motorových vozidel a kartu vozidla, podle které je provozovatelem vozidla řízeného I. M. žalobce. Žalobce byl nejprve z přestupku uznán vinným příkazem ze dne 25. 11. 2020, proti němuž podal odpor.
3. Správní orgán pokračoval v přestupkovém řízení, přestupek byl projednán při ústním jednání dne 25. 1. 2021. Žalobce se bránil tím, že dcera mu vzala klíče od vozidla bez jeho vědomí i přes jeho zákaz. O věci se dozvěděl, až když mu volala manželka, že dceru zadržela Policie ČR. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2021 byl žalobce uznán z přestupku vinným. V odvolání žalobce poukázal na to, že dcera policii uvedla, že jí nikdo klíče nedal, vzala si je bez vědomí žalobce. Ve vozidle byla další osoba, která by to mohla svým svědectvím potvrdit. Odvolání žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.
4. Správní orgány měly shodně za to, že skutková podstata přestupku byla naplněna. S odkazem na § 2 písm. b) zákona o silničním provozu správní orgán dovodil, a že je nerozhodné, že žalobce o užívání vozidla dcerou nevěděl, to ho postavení provozovatele vozidla nezbavuje, odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41. K výkladu § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011-52, podle kterého svěřením řízení vozidla zahrnuje i prosté umožnění třetí osobě vozidlo řídit bez nutného aktivního konání provozovatele. Přestupek měl žalobce spáchat z nevědomé nedbalosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dodal, že žalobce měl možnost tuto skutečnost oznámit policii pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného užívání cizí věci, což neučinil, a ani nijak neprokázal, že by učinil jiná opatření k zamezení, aby vozidlo mohla užívat jiná osoba.

II. Žaloba

5. Žalobce namítal, že spáchání přestupku mu nebylo náležitě prokázáno provedenými důkazy. Jak prvoinstanční správní orgán tak žalovaný nepřihlédli k jeho výpovědi učiněné již v rámci prvoinstančního řízení, kdy uvedl, že klíče od předmětného vozidla si vzala jeho dcera bez jeho vědomí. Toto měla potvrdit i jeho dcera, když na toto byla tázána Policií ČR při jejím zadržení, jak vyplývá z přípisu ze dne 10. 2. 2021. Rovněž při seznámení se spisovým materiálem dne 25. 1. 2020 k věci uvedl, že mu dcera vzala klíče od vozidla bez jeho vědomí i přes jeho

zákaz. O věci se žalobce dozvěděl, až když mu volala manželka, že dceru zadržela při řízení vozidla Policie ČR.

6. Ze správního spisu je zřejmé, že ve vozidle, které řídila jeho dcera, byla další osoba. Ta ale nebyla v dané věci vyslechnuta, přestože mohla mít povědomost o tom, jak X získala klíče k žalobcovu vozidlu. V tom žalobce spatřoval neúplnost dokazování.
7. Judikáty Nejvyššího správního soudu, na které odkazoval prvostupňový správní orgán, nejsou přílehlající, když žalobce od počátku tvrdí, že dcera si klíče od vozidla vzala bez jeho vědomí a že se o tomto dozvěděl až z telefonátu manželky. Proto nelze přijmout argumentaci žalovaného, který konstatoval, že žalobce měl upozornit Policii ČR na skutečnost, že byl spáchán trestný čin neoprávněného užívání cizí věci. Žalovaný nebere v potaz, že X je dcerou žalobce a ten nemusí dát ani souhlas s jejím trestním stíháním a má právo na odepření výpovědi vůči osobě jí blízké. Nemůže jít proto k jeho tíži, že vůči dceři nepodal v dané věci trestní oznámení a z toho dovozovat jeho vinu. Navíc trestní oznámení by musel žalobce podat až následně, protože se o odcizení klíčů dozvěděl až z telefonátu manželky po zadržení dcery.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení a aby žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný připustil, že žalobce při ústním jednání uvedl, že si dcera vzala vozidla přes jeho zákaz, po seznámení se s podklady již k věci nic dalšího neuvedl. Řidička X při silniční kontrole sdělila, že o platném zákazu řízení ví, že policie by se měla zaměřit na důležitější věci, že ona nic neprovedla a bude s vozidlem jezdit, dokud znovu nechytanou.
10. Žalovaný upozornil, že žalobce je provozovatelem předmětného vozidla a je nerozhodné, že o užívání vozidla jeho dcerou nevěděl, tato skutečnost ho nezabývá postavení provozovatele vozidla. Odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41. Dále poukázal na povinnost upravenou v § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého provozovatel vozidla nesmí svěřit řízení motorového vozidla osobě, která nesplňuje podmínky podle § 3 odst. 3. K výkladu pojmu *svěřit řízení vozidla* žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011-52. Po aplikaci závěrů judikatury na daný případ lze uzavřít, že i žalobce svěřil řízení vozidla osobě, která nebyla držitelem řidičského oprávnění, na tom nic nemění skutečnost, že touto osobou je jeho dcera.
11. Jednání žalobce tak splňuje všechny znaky přestupku, jak znak formální, tak materiální. K formě zavinění žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace nelze dovodit, že by ze strany žalobce došlo k úmyslnému jednání. Formu zavinění lze posoudit jako nedbalost, a to minimálně nevědomou, neboť žalobce jako osoba způsobila k právnímu jednání měl vědět, že je povinen řídit se jednotlivými ustanoveními zákona o silničním provozu.
12. Žalovaný uzavřel, že v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy a rozhodnutí vycházejí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalovaný proto navrhoval, aby žalobu soud zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, a to z nevědomé nedbalosti.
15. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je provozovatelem vozidla, které řídila žalobcova dcera v době platného zákazu řízení motorových vozidel, tedy bez příslušného řidičského oprávnění. Žalobce v průběhu řízení namítal, že nevěděl o tom, že si jeho dcera vzala i přes jeho zákaz klíče od vozidla, dozvěděl se o tom od manželky poté, co dceru policie zadržela při silniční kontrole. Tyto skutečnosti správní orgány nerozporovaly, označily je však za nerozhodné, resp. žalovaný žalobcovu obranu též za účelovou.
16. Podle § 10 odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla nesmí*
 - a) *přikázat ani dovolit, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidlo, které nesplňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, pokud nejde o přípojný podvozek (vozidlo) k záchrannému vozidlu Horské služby podle § 5 odst. 3,*
 - b) *svěřit řízení vozidla osobě, která nesplňuje podmínky § 3 odst. 2,*
 - c) *svěřit řízení motorového vozidla osobě, která nesplňuje podmínky podle § 3 odst. 3,*
 - d) *přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti.*
17. Mezi osoby, které nesplňují podmínky podle § 3 odst. 3, spadají osoby bez příslušného řidičského oprávnění.
18. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
19. Odkaz správního orgánu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41, nebyl zcela nepřiléhavý. Ačkoli řešil skutkově i právně jiný případ, jsou jeho závěry ohledně vymezení provozovatele vozidla na evidenčním principu na základě zápisu v registru silničních vozidel použitelné. Nevědomost žalobce o užívání vozidla dcerou jej nepochybně postavení provozovatele nezavazuje. Na druhou stranu pouhé postavení žalobce jako provozovatele vozidla o spáchání přestupku samo o sobě nic nevypovídá.
20. Soud se však neztotožnil se závěry o naplnění skutkové podstaty přestupku žalobcem z důvodu porušení povinnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, které správní orgány učinily s odkazem na výklad pojmů *přikázal* a *svěřil řízení vozidla* užitých v § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu (ve vztahu k řízení vozidla třetí osobou bez znalosti její totožnosti) v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011-52. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval objektivní odpovědností fyzické osoby za správní delikt podle § 125 odst. 2 zákona o silničním provozu a dovodil, že „svěření zahrnuje i prosté umožnění třetí osobě vozidlo řídit bez nutného aktivního konání provozovatele“ s tím, že „smyslem právní úpravy je zde postižení nevědomosti pachatele o totožnosti osoby, která řídí vozidlo, jehož je provozovatelem, bez ohledu na to, jaká byla při předání vozidla provozovatelova role (aktivní, pasivní)“.

21. Soud má za to, že daný výklad byl Nejvyšším správním soudem učiněn jednak s přihlédnutím k tomu, že navazující správní delikt fyzické osoby dle tehdy platného § 125 odst. 2 zákona o silničním provozu nevyžadoval zavinění, jednak byl učiněn s cílem odlišit oba v ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu užíte pojmy. Nejvyšší správní soud totiž následně uvedl: „*Smyslem právní úpravy je zde postižení nevědomosti pachatele o totožnosti osoby, která řídila vozidlo, jehož je provozovatelem, bez ohledu na to, jaká byla při předání vozidla provozovatelova role (aktivní, pasivní). Úvaha krajského soudu, že oba pojmy vyžadují aktivní roli provozovatele, proto nemůže obstát, neboť pak by mezi nimi v podstatě nebylo možné shledat rozdíl. Odlišení obou situací by totiž zjevně spočívalo jen v tom, nakolik důrazně provozovatel vystupuje vůči třetí osobě.*“ Takové rozlišení pojmů však při výkladu skutkové podstaty přestupku spočívajícího v porušení povinnosti vyplývající z § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu není třeba. Uvedené ustanovení provozovateli vozidla zakazuje pouze *svěřit řízení motorového vozidla osobě, která nesplňuje podmínky § 3 odst. 3.*
22. Objektivní stránka přestupku spočívajícího v porušení povinnosti vyplývající z § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je vymezena tak, že provozovatel vozidla *nesmí svěřit řízení motorového vozidla osobě, která nesplňuje podmínky podle § 3 odst. 3.* Pojem *svěřit řízení motorového vozidla* v sobě zahrnuje představu úkonu ve formě příkazu nebo alespoň svolení s tím, že v rozporu s § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu bude motorové vozidlo řídit osoba, která nesplňuje podmínky uvedeného ustanovení, mj. nemá řidičské oprávnění. Tento výklad také odpovídá jazykovému významu slova *svěřit*, které znamená předat s důvěrou, očekáváním, že dotyčný bude svěřené dobře opatrovat, spravovat, hlídat, k němuž se jako synonymum uvádí slovo předat.
23. Žalobci lze přisvědčit, že provedenými důkazy nebylo prokázáno, že by žalobce svěřil řízení motorového vozidla ve smyslu shora vyloženém dceři I. M., která v dané době neměla řidičské oprávnění. Není správný závěr správních orgánů, že nevědomost žalobce o tom, že si dcera vzala klíče od motorového vozidla bez jeho souhlasu a vozidlo řídila i přes jeho zákaz, není pro naplnění formálních znaků daného přestupku rozhodná.
24. Žalobcova obrana, že řízení vozidla dceři nesvěřil a že předmětné vozidlo řídila bez jeho vědomí i přes jeho zákaz, a proto u sebe neměla ani doklady od vozidla a zelenou kartu (viz žalobcovo odvolání), nebyla správními orgány žádnými důkazy vyvrácena.
25. Argumentace, kterou doplnil žalovaný v závěru rozhodnutí, není správná, rovněž v tomto směru se soud ztotožnil s žalobními námitkami. Naplnění skutkové podstaty přestupku a vinu žalobce nelze dovozovat z toho, že žalobce jako provozovatel vozidla nepodal na dceru trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného užívání cizí věci ve smyslu § 207 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Důvodem pro takové počínání může být to, že žalobce nemusí dát souhlas s trestním stíháním dcery jako osoby blízké ve smyslu § 163 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení (trestní řád), neboť je vůči ní v postavení osoby, že má právo odepřít podle § 100 odst. 2 trestního řádu. Nadto lze žalobci přisvědčit, že užití vozidla dcerou bez jeho svolení by Policii ČR případně mohl nahlásit až posléze, neboť se o této skutečnosti dozvěděl z telefonátu manželky po zadržení dcery policejní hlídkou.
26. A pokud snad měl žalovaný pro naplnění skutkové podstaty přestupku za rozhodné, že žalobce neučinil jiná opatření k zamezení toho, aby vozidlo mohla užívat jiná osoba, bylo na správních orgánech, aby tyto skutečnosti žalobci prokázaly v souladu s § 3, § 50 odst. 3

správního řádu. Nebylo zásadně povinností žalobce jako obviněného z přestupku snášet důkazy za účelem svého vyvinění.

27. Lze tedy uzavřít, že správní orgány za daného skutkového stavu dospěly k nesprávnému právnímu závěru, že žalobce naplnil formální znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

V. Závěr a náklady řízení

28. Na základě shora uvedené argumentace shledal soud žalobu důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s.
29. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s tímto postupem soudu souhlasil a žalovaný svůj nesouhlas v zákonné lhůtě nevyjádřil.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. V uvedené věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Výše odměny a náhrady hotových výdajů byla stanovena v rozsahu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Odměna byla stanovena v souladu s § 7, § 9 odst. 1 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, přičemž soud odměnu počítal za 2 úkony právní služby ve smyslu § 11 písm. a), d) advokátního tarifu, tedy ve výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem ve výši 600 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů byla v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč. Celkem činily náklady na odměnu a zastoupení žalobce částku 8 228 Kč, k níž soud připočetl částku 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Žalovanému soud uložil, aby celkovou náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč zaplatil žalobci k rukám jeho advokáta v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
32. Právní zástupce žalobce uplatnil ještě jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, a to další poradu s klientem přesahující jednu hodinu konanou dne 21. 6. 2021, tedy ještě před podáním žaloby. Podle soudu neprokázal a ze spisu není ani zřejmé, v jaký další procesní úkon mohla tato porada vyústit, či za jakým jiným účelem byla uskutečněna. Rozsah a povaha argumentace obsažené v žalobě, již předcházela první porada v rámci převzetí zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, vedla soud k závěru, že tato další porada nebyla důvodně vynaloženým nákladem řízení, a proto za tento úkon soud odměnu a paušální náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 3. září 2021.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně